

fremdeles skulle se lidt paa baade hvor mange Penge der gives ud, og selvfølgelig ogsaa paa, hvorledes de gives ud, tror jeg, at vi skulle betænke os to Gange, inden vi gaa hen og laane 90,000 Kr. ud til saadanne Anstalter og gaa ind paa Aar efter Aar at give 300 Kr. for hver Hoppe, de have anskaffet. Jeg er ikke sikker paa, at Hestebestanden i sin Almindelighed vil have tilstrækkelig Fordel af denne Foranstaltning, og navnlig er jeg betænkelig ved den Form, det her har faaet, hvor det, som sagt, egentlig kun er en anden Form for gennem Præmie at animere Enkeltmand til at fremstille gode Avlsdyr. Med den Udvikling, som Foreningerne have taget, er der ingen Grund til at foretage ekstraordinære Foranstaltninger i den Retning. Det samme gælder om Tilskuddet til Opdrætningsforeninger for Kvæg. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser, hvad der begrundes, at en Kvægavlsforening, der har den Fordel, at have de mest udmærkede Dyr, baade Tyre og Køer, skal have et dobbelt eller tredobbelt saa stort Tilskud af Statskassen som de almindelige Kvægavlsforeninger, der ikke have den Fordel. De, som have Besætninger med saa udmærkede Avlsdyr, som fordres for at kunne oprette saadanne Opdrætningsforeninger, have baade gennem selve dette og gennem de udmærkede Resultater, de maa kunne naa i Retning af at fremkalde gode Avlsdyr, saa store Fordele fremfor den almindelige Befolkning, at jeg ikke ser, hvad der berettiger til at sige, at de, der have saadanne Fordele, skulle have større Tilskud til deres Foreninger end Folk i Almindelighed.

Jeg havde ikke tænkt at komme ind paa mange Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg har allerede indrømmet, at der er mange gode Ting deri, og det er jo ret selvfølgelig, at det er saaledes. Jeg havde heller ikke tænkt paa at komme ind paa den anden Side af Lovforslaget, hvori der foreslaas at yde Tilskud til Foreninger og Foranstaltninger til Husdyrbrugets Fremme. Hvad der i saa Henseende findes i Lovforslaget, har i al Almindelighed min Tilslutning. Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, jeg kan godt sige det mærkværdige i, at der inden for Kommissionen har været Betænkelighed over for noget saadant som Spørgsmaalet om Tilskud til Kontrolforeninger. Derom har man endt med at sige, at der vil man give saa og saa meget, men kun en vis bestemt Sum, hvorimod man, hvor der er

Tale om Præmier, paa de allerfleste Omraader ingen Grænser sætter. For det første skulle i Landboforeningerne Præmierne beløbe sig til lige saa meget, som de selv ville give, og Fællesforeningerne skulle ikke alene have lige saa meget, men² af, hvad der udbetales i Præmier; der er ikke sat nogen Grænse for Beløbet. Over for et Spørgsmaal som det om Kontrolforeningerne siger man derimod, at der kunde jo blive Tale om 1 Million Køer. Jeg vilde hellere sige, at Præmierne kunne vi vel ikke slaa en Streg over, men man kunde holde dem nede og sætte en Grænse for Præmiernes Størrelse. Den Foranstaltning, der er truffen med Hensyn til Kontrolforeninger, fører med sig, at de, der møde med det sidste Tusind af Køer, komme ikke med. De, der komme først, skulle have, og de, der komme derefter, faa saa meget mindre, men de sidste faa ingen Ting. Det er betegnende i den Henseende, at der maaske i Kommissionen ikke har været saa god Forstaaelse som ønskeligt af, hvad den almindelige Befolkning ønsker. Efter at have læst Kommissionsbetænkningen og set Naynene paa de Mænd, der have skrevet den, sagde jeg til mig selv, at saaledes vilde den ikke være kommen til at se ud, hvis Landbrugsministeren i Stedet for at vælge disse Mænd, der saa godt som alle ere store Landejendomsbesiddere, havde valgt en Kommission af, jeg behøver ikke at sige, lutter Husmænd, der kunde godt være taget nogle smaa Gaardmænd med. Navnlig den Side af Betænkningen, som gaar ud paa ikke alene at fastholde det bestaaende i Retning af Præmieringssystemet, men paa at udvikle det videre og animere baade Landboforeningerne og Fællesforeningerne til yderligere at sætte Pres paa Præmieringen, vilde ikke være kommen til at træde saa stærkt i Forgrunden som nu, men det, som angaar Foreningstilskud til Fremme af Husbruget, vilde være kommet til at staa langt mere i Forgrunden.

Jeg vilde gerne slutte med at sige til det høje Ting og særlig til de Medlemmer, der i Udvalget faa Lejlighed til at arbejde videre med Sagen, at jeg tror, det vil være heldigt, at vi holde os klare paa, i hvilken Retning Udviklingen gaar, at vi holde os de Linier klare, hvorefter vi skulle søge at lede Husdyrbrugets Udvikling, thi det er sikkert, at man kan køre det hele saaledes sammen, at man ikke holder sig Linierne klare. Udviklingen er gaaet i den Retning, at man har søgt at komme bort fra Enkeltmandsbestræbelser for at frem-